ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

navrhovatelů: a) **Ing. J. J.**

b) **MUDr. S. J.**

zastoupených advokátem JUDr. Davidem Vostrejžem
sídlem Vrchlického sad 1893/3, Brno

proti
odpůrci: **obec Babice nad Svitavou**
sídlem Babice nad Svitavou 197
zastoupenému advokátem Mgr. Janem Hladkým, LL.M.
sídlem Orlí 483/1, Brno

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2021 – Územního plánu Babice nad Svitavou, vydaného usnesením zastupitelstva obce Babice nad Svitavou ze dne 4. 10. 2021

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Navrhovatelé jsou povinni zaplatit odpůrci na náhradě nákladů řízení částku 12 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Hladkého, LL.M., advokáta, sídlem Orlí 483/1, Brno, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Zastupitelstvo města Babice nad Svitavou vydalo usnesením ze dne 4. 10. 2021 opatření obecné povahy č. 1/2021 – Územní plán Babice nad Svitavou, které nabylo účinnosti 20. 10. 2021. Navrhovatelé jsou vlastníky pozemků p. č. XA a XB v k. ú. X, které byly dle předchozího územního plánu obce B. n. S. označeny jako orná půda. Nový územní plán zařazuje pozemky navrhovatelů do zóny K1 (neurbanizovaná plocha zeleně – zeleň přírodního charakteru), zatímco navrhovatelé se domáhali jejich zařazení mezi zastavitelné plochy. Proti přijatému územnímu plánu brojí navrhovatelé u Krajského soudu v Brně návrhem podaným dne 14. 9. 2022 a domáhají se zrušení územního plánu.

II. Shrnutí návrhu

2. Navrhovatelé zakládají svou legitimaci na tom, že jsou vlastníky pozemků regulovaných napadeným územním plánem. V souvislosti se změnou územního plánu žádali navrhovatelé, aby jejich pozemky parc. č. XA a XB byly označeny jako zastavitelná plocha, čemuž odpůrce vyhověl v prvním návrhu územního plánu a zařadil je do plochy individuálního bydlení BI-Z1. Následně však pozemky navrhovatelů z navrhovaných zastavitelných ploch vyjmul. Námitky navrhovatelů odpůrce odmítl s odkazem na závazná stanoviska dotčených orgánů. Navrhovatelé strukturují své námitky do tří skupin.

3. Za prvé, polemizují se závěry jednotlivých dotčených orgánů. Správa CHKO Moravský kras s plochou pro výstavbu nesouhlasí, ačkoliv mělo jít o individuální bydlení (max. 2 rodinné domy), což je přípustné i pro III. zónu CHKO. Nemůže obstát ani tvrzení, že pro výstavbu existují dostatečné plochy v prolukách současné výstavby. Řada z nich je pouze hypotetická, zatímco pozemky navrhovatelů jsou vhodné k okamžité výstavbě rodinných domů. Napadený územní plán je tak založen na podkladech, které nereflektují skutečný stav v území. Dále Správa CHKO požaduje, aby řešení dopravního zpřístupnění nově navrhovaných stavebních lokalit bylo založeno na důsledném využití disponibilních k tomu určených a vhodných pozemků v intravilánu obce. Také Mendelova univerzita v Brně tvrdí, že pozemky navrhovatelů postrádají přístup z veřejné komunikace. Na pozemky navrhovatelů přitom takový přístup existuje už 20 let, a to z východní strany, včetně sjezdu na parcelu přes pozemek p. č. XC. Sjezd na pozemky může být do budoucna i na západní straně (p. č. XD, přes ni vede používaná p. č. XE). Konečně, podle Vodárenské akciové společnosti je vodárenská síť v obci již nyní maximálně vytížená a s ohledem na zásobování vodou není možný další rozvoj obce. Jenže pozemky navrhovatelů mají vodovodní přípojku a navrhovatelé ji využívají. Proto ani limity vodárenské sítě nebrání zařazení pozemků navrhovatelů do zastavitelného území.

4. Za druhé, navrhovatelé namítají nepřezkoumatelnost podkladů pro vydání územního plánu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009 - 161 se na stanoviska, jejichž obsah je závazný, aplikují kritéria § 67 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle navrhovatelů jsou nepřezkoumatelné (i) stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky ze dne 18. 6. 2020, (ii) stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky ze dne 2. 11. 2020, (iii) vyjádření Mendelovy univerzity v Brně ze dne 1. 7. 2020, a (iv) vyjádření Vodárenské akciové společnosti, a. s., ze dne 5. 6. 2020. Tyto podklady podle navrhovatelů neobsahují výrok

ani odůvodnění. Ze stanovisek není zřejmé, zda jsou souhlasná, nebo nesouhlasná. Chybí v nich náležitosti podle § 149 odst. 2 správního řádu a neobsahují úvahy, kterými se řídily dotčené orgány při jejich vydání.

5. A za třetí, navrhovatelé nejsou spokojeni se způsobem, jakým odpůrce vypořádal jejich námitky. Odpůrce opisuje námitky navrhovatelů a k nim cituje závěry stanoviska Správy CHKO Moravský kras. Tím je způsob vypořádání námitek nepřezkoumatelný. Navíc odpůrce vydal o každé námitce zvlášť rozhodnutí, takže odůvodnění územního plánu obsahuje desítky rozhodnutí o námitkách. Výsledek je nepřehledný a neodpovídá § 172 odst. 5 správního řádu.

III. Vyjádření odpůrce

6. Podle odpůrce má krajský soud návrh zamítnout již proto, že navrhovatelé nejsou aktivně legitimováni. Jen vlastnictví dotčených pozemků nestačí – chybí dotčení na právech. Funkční zařazení ani způsob využití pozemků navrhovatelů územní plán nijak neměnil. Proto nejsou na právech nijak zkráceni. Navrhovatelé mohou pokračovat v dosavadním způsobu využívání, na což si stěžovat nemohou (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2011, čj. 1 Ao 2/2011 - 17, a ze dne 20. 6. 2019, čj. 5 As 290/2018 - 37).

7. Odpůrce se v prvním návrhu územního plánu skutečně pokusil navrhovatelům vyhovět, ale s tímto záměrem nesouhlasila Agentura ochrany přírody a krajiny, která se vyslovila proti rozšiřování zastavitelných ploch i s odkazem na novou zonaci odstupňované ochrany přírody stanovenou ve vyhlášce č. 84/2019 Sb., o vymezení zón ochrany přírody Chráněné krajinné oblasti Moravský kras. Přípojka vody na pozemcích navrhovatelů sice existuje, ale nikoliv k využívání pro nové stavby bydlení. Územní plán musel zohlednit závazná stanoviska a veřejný zájem, nikoliv jen soukromé zájmy navrhovatelů.

8. Navrhovatelé ve své argumentaci zaměňují stanoviska, závazná stanoviska a vyjádření. Stanoviska dotčených orgánů nejsou samostatnými rozhodnutími a nemají ani povahu závazných stanovisek podle § 149 správního řádu. Jejich obsah je závazný podle § 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, proto odpůrce zapracoval požadavky dotčených orgánů do územního plánu. Stanoviska, z nichž odpůrce vycházel, jsou plně přezkoumatelná. Veškeré podklady zpochybňované navrhovateli jsou podrobné a jejich závěry odůvodněné.

9. I námitky navrhovatelů odpůrce řádně vypořádal. Pozemky navrhovatelů se nachází ve velmi exponovaném území s velkou ochranou a podléhají dodržování podmínek Správy CHKO Moravský kras. Tento dotčený orgán setrval na závěru, že v zóně III. nemá docházet k rozšiřování zastavěného území, proto odmítá rozšiřování ploch pro výstavbu rodinných domů. Podmínkou dalšího rozvoje obce je také posílení vodovodního zdroje, což se promítlo jako podmínka do územního plánu. Změnu využití pozemků navrhovatelů nemůže odůvodnit ani to, že je lze napojit na pozemní komunikaci.

IV. Řízení před krajským soudem

10. Ve věci proběhlo dne 14. 12. 2022 ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích. Soud vyšel ze shodného tvrzení stran v tom směru, že v přechozím územním plánu obce Babice nad Svitavou byly pozemky navrhovatelů vedeny jako stávající orná půda. Stejně tak žádná ze stran nezpochybnila, že pozemky navrhovatelů jsou zařazeny do III. zóny

CHKO Moravský kras. Soud tak provedl při jednání dokazování pouze následujícími listinami:

a) Stanovisko Správy CHKO Moravský kras ze dne 2. 11. 2020, čj. SR/0426/JM/2020-2, které nebylo obsaženo ve správním spise, ale navrhovatelé je předložili soudu spolu se žalobou (č. l. 86 soudního spisu). V citovaném stanovisku Správa CHKO pouze sděluje, že souhlasí s návrhem územního plánu Babic nad Svitavou, neboť odpůrce zohlednil její dřívější výhrady.

b) Výtisk ortofotomapy promítnuté na katastrální mapu z internetového Nahlížení do katastru nemovitostí, se zvýrazněním pozemků ve vlastnictví navrhovatelů (č. l. 143 soudního spisu).

c) Výtisk zonace CHKO Moravský kras z internetové aplikace Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 10. 10. 2022 předložený odpůrcem, včetně textového regulativu (č. l. 112 soudního spisu).

d) Výtisk zonace CHKO Moravský kras z nové internetové aplikace Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 14. 12. 2022 pořízený soudem, z něhož je patrný celkový rozsah a hranice III. zóny CHKO v severní části obce Babice nad Svitavou (č. l. 144 soudního spisu).

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Návrh **není důvodný**.

12. Nejprve se musel krajský soud vypořádat s otázkou aktivní legitimace navrhovatelů, což je předpoklad pro věcné projednání návrhu. K tomu je v první řadě potřeba říci, že návrh by vůbec nemohl vést ke zrušení celého napadeného územního plánu, jak navrhovatelé požadovali v petitu. Veškerá jejich argumentace se totiž týká jen nezařazení jejich dvou pozemků mezi zastavitelné plochy. Jen v tomto rozsahu by jim tedy soud mohl vyhovět a mohl by zrušit příslušnou část napadeného opatření obecné povahy. Odpůrce ale i v tomto omezeném rozsahu jejich aktivní legitimaci k podání návrhu zpochybnil.

13. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Při posuzování aktivní legitimace je nutné rozlišovat otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku přípustnosti návrhu a otázku aktivní věcné legitimace návrhu, tedy jeho důvodnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120).

14. Pro přípustnost návrhu podle § 101a s. ř. s. stačí, pokud navrhovatelé logicky tvrdí dotčení svých práv a jejich tvrzení není zjevně bezpředmětné. Navrhovatelé jsou osoby s přímým vztahem k části regulovaného území. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v již citovaném usnesení rozšířeného senátu: „*Územním plánem mohou … ve své právní sféře být dotčeny ty osoby, které mají práva k nemovitostem nacházejícím se na území tímto plánem regulovaném*.“ Jinými slovy, pokud jsou navrhovatelé vlastníky pozemků, jichž se dotýká územní plán regulující využití území, pak je jejich tvrzení, že územní plán ovlivňuje možnosti využití jejich pozemků, srozumitelné a v základu logické. Pro založení procesní legitimace takové tvrzení postačuje. Není zde ještě prostor hodnotit podrobnosti, zejména že se územním plánem zachoval způsob využití pozemků navrhovatelů. Navrhovatelé tak

jsou legitimování k podání návrhu na přezkum územního plánu a soud se jím musí zabývat.

15. Problém u navrhovatelů nastává v aktivní věcné legitimaci. Tady už nestačí dotčení na právech jen tvrdit, ale pro úspěšnost návrhu musí napadený územní plán skutečně zkrátit navrhovatele na hmotných právech. V tomto případě se ovšem územním plánem nic podstatného nezměnilo. Pozemky navrhovatelů se z orné půdy staly návrhovou plochou zeleně. Navrhovatelé nenapadají tuto změnu – netvrdí, že chtěli pokračovat v zemědělském využívání své půdy a územní plán jim v tom svými regulativy brání. Místo toho by chtěli své pozemky využít k výstavbě rodinných domů. To jim ovšem ani předchozí územní plán neumožňoval. Nelze tak spatřovat nic nového v tom, že takové využití nepřipouští ani regulativy nyní platného územního plánu, který navrhovatelé napadají.

16. Krajský soud tak stál před otázkou, zda vůbec může zachování stávajícího způsobu využití pozemků zasáhnout do hmotných práv jejich vlastníků. Judikatura obecně zastává názor, že nikoliv. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, čj. 1 Ao 2/2011 - 17 posuzoval situaci, kdy funkční využití pozemku dle územního plánu odpovídalo dřívějšímu faktickému užívání a uvedl: „*Vlastník pozemků není opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání a pokračování v tomto způsobu využívání pozemků není opatřením obecné povahy ani zčásti vyloučeno*.“ Tím spíše to platí v případech, ve kterých stejné využití pozemku upravoval už předchozí územní plán. K tomuto názoru se Nejvyšší správní soud přihlásil i v dalších rozhodnutích (srov. rozsudky ze dne 18. 11. 2010, čj. 7 Ao 5/2010 - 68, či ze dne 20. 6. 2019, čj. 5 As 290/2018 - 37). V citovaném rozsudku čj. 7 Ao 5/2010 - 68 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití*.“

17. Stejný názor na věc má i krajský soud. Smyslem vydání územního plánu je harmonizace a regulace rozvoje celé obce. Jakkoliv tato regulace zasahuje do práv jednotlivých osob, obec ve své samostatné působnosti má na takovou regulaci právo. Zájmy jednotlivých vlastníků pochopitelně musí zohlednit, nicméně pokud by měl mít každý vlastník právní nárok na takovou změnu využití svého pozemku, která je pro něj nejvýhodnější, regulace a slaďování soukromých a veřejných zájmů by se staly prakticky nemožnými. Krajský soud nemůže odhlédnout od toho, že navrhovatelé evidentně sledují svůj ekonomický zájem. Místo orné půdy chtějí mít stavební pozemky, které jsou pochopitelně dražší. Judikatura správních soudů však setrvává na závěru, že zachování stávajícího způsobu využití pozemků *a priori* nezasahuje do práv jejich vlastníků. To vše nasvědčuje tomu, že soud by vůbec neměl argumentaci navrhovatelů věcně hodnotit.

18. Je nicméně představitelné, že i při zachování stávajícího stavu může obec při vydání územního plánu do práv vlastníků výjimečně zasáhnout. Například pokud by obec bez zřejmého důvodu, tedy svévolně, změnila způsob využití všech sousedních pozemků (např. na stavební) a jen pozemky navrhovatelů by z této změny vyňala. Nebo k tomu může dojít, když obec svůj postup nijak neodůvodní a vlastníkům nesdělí, proč ke změně využití nepřistoupila – obzvláště když se vlastníci změny dožadovali a ta byla dokonce po určitou dobu během přípravy obsažena v návrhu územního plánu. Samotné zachování

stávajícího stavu tedy nemůže do práv navrhovatelů zasáhnout, ale přistoupí-li k tomu svévolný postup obce, taková námitka úspěšná být může.

19. V případě navrhovatelů však k takové situaci nedošlo. Nerovnost či dokonce diskriminační postup navrhovatelé nenamítali – netvrdili, že by snad odpůrce nenaložil se všemi srovnatelnými pozemky v obci stejně nebo že by jiného vlastníka pozemku v téže lokalitě zvýhodnil. Žalobci tak svévoli obce zakládají výhradně na tom, že své rozhodnutí o jejich námitkách řádně neodůvodnila. Převzala podle nich svou argumentaci z nepřezkoumatelných podkladů – stanovisek dotčených orgánů. Krajský soud s tímto náhledem nesouhlasí. Žádný z podkladů odpůrcova rozhodnutí o námitce navrhovatelů sice není formálně členěn na výrok a odůvodnění, krajský soud je však po obsahové stránce považuje za srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Ostatně navrhovatelé s nimi a s jejich důvody v návrhu sami polemizují.

20. Z rozhodnutí odpůrce na str. 142-143 napadeného územního plánu jasně vyplývá, že stěžejním důvodem pro zamítnutí požadavku navrhovatelů na určení jejich pozemku k zástavbě bylo negativní stanovisko Správy CHKO Moravský kras ze dne 18. 6. 2020. Nutno přiznat, že toto stanovisko neobsahuje samostatný výrok (tj. závaznou část) a odůvodnění, jak požaduje § 149 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Přísně vzato jde o procesní vadu, neboť citované ustanovení, týkající se závazných stanovisek, se na stanoviska vydávaná pro účely územního plánování má použít obdobně [§ 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Jelikož však stanovisko vyznívá jasně a jsou z něj zřejmé jak výrok, tak i jeho důvody, nemá tato vada vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí.

21. Agentura v citovaném stanovisku jednoznačně uvedla, že nesouhlasí s rozšiřováním zastavitelných ploch o plochu Z1. Navrhovatelům tak muselo být zcela zřejmé, že jde o stanovisko negativní. Svůj postoj odůvodnila Správa CHKO novou zonací CHKO dle vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 84/2019 Sb., o vymezení zón ochrany přírody Chráněné krajinné oblasti Moravský kras, která stanovila hranice pro rozvoj obce v její severní části. Toto odůvodnění se může samo o sobě jevit jako zkratkovité, ale nelze přehlédnout, v předchozím odstavci Správa CHKO odkazuje na podrobnější odůvodnění svého předchozího vyjádření k návrhu zadání územního plánu. Toto vyjádření ze dne 4. 10. 2017 cituje odpůrce v zadání územního plánu na str. 21. Vyplývá z něj, že plochy severně od obce (kde se nachází i pozemky navrhovatelů) jsou cenné z hlediska výskytu krasových jevů. Klín zemědělských pozemků rozdělující plochy lesů v těchto místech (jehož součástí jsou opět i pozemky navrhovatelů) vytváří migrační zónu pro zvěř. Výstavba by zničila průchodnost krajiny. Proto Správa CHKO požadovala již při zpracování zadání nejen to, aby se v novém územním plánu severně od obce žádné nové plochy pro výstavbu nenavrhovaly, ale aby zde ani nedocházelo k legalizaci stávajících nepovolených staveb. Jen za této podmínky Správa CHKO ve svém navazujícím vyjádření ze dne 11. 10. 2017 vyloučila vliv nového územního plánu na evropsky významnou lokalitu Moravský kras. K tomu dále Správa CHKO ve svém vyjádření k návrhu vypořádání připomínek ze dne 4. 5. 2021 doplnila, že vymezení zón ochrany přírody v CHKO Moravský kras je výsledkem jednání se všemi dotčenými obcemi. Na základě tohoto jednání byla k výstavbě rodinného bydlení určena zóna IV s tím, že pozemky navrhovatelů (spolu s pozemky dalších vlastníků) se nacházejí v zóně III.

22. V souhrnu jsou tak důvody negativního postoje Správy CHKO k rozšiřování zastavitelného území na severu obce jasné a srozumitelné. Navrhovatelé označují za

nepřezkoumatelné stanovisko Agentury ze dne 2. 11. 2020, aniž je zřejmé, proč. Agentura tam jen konstatovala, že nově předložený návrh územního plánu odpovídá jejím dříve vzneseným požadavkům, které soud shrnul v předchozím odstavci.

23. Podle navrhovatelů lze ve III. zóně CHKO stavět bydlení pro individuální účely, což odůvodňují odkazem na § 4 odst. 4 nařízení vlády č. 83/2019 Sb. Tento závěr je ovšem nesprávný. Citované ustanovení pouze uvádí druhy pozemků, které se do třetí zóny ochrany zařazují (mimo jiné i některé zastavěné pozemky). Neznamená to ovšem, že pokud má vlastník pozemek ve III. zóně ochrany, může jej libovolně měnit na jakýkoliv jiný z druhů pozemků taktéž vyjmenovaných v § 4 odst. 4 nařízení vlády č. 83/2019 Sb. Citované nařízení vlády proto v žádném případě neopravňuje navrhovatele k výstavbě domů na jejich pozemcích ani nezpochybňuje smysl jednotlivých zón CHKO a úroveň jejich ochrany. Právě naopak, z jeho § 2 odst. 1 písm. d) vyplývá, že posláním chráněné krajinné oblasti je *„zachování a obnova jejího typického krajinného rázu, včetně zachování kulturních a historických charakteristik za současného rozvíjení ekologicky optimálního způsobu využívání krajiny a jejích přírodních zdrojů“*. Předmětem ochrany jsou podle § 2 odst. 2 písm. f) citovaného nařízení *„přirozená a přírodě blízká lesní a nelesní společenstva s vysokou druhovou pestrostí“*. Odůvodnění stanoviska Správy CHKO těmto cílům zcela odpovídá.

24. Pokud jde o vyjádření Vodárenské akciové společnosti ze dne 5. 6. 2020, nejedná se o stanovisko dotčeného orgánu ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, nýbrž o pouhé vyjádření vlastníka technické infrastruktury podle § 161 stavebního zákona. Tato vyjádření nejsou nikterak formalizována. Jejich smyslem je zejména poskytnout pořizovateli územního plánu informace potřebné pro to, aby mohl sám vyhodnotit vliv zvažovaných změn v území na veřejnou infrastrukturu a na její hospodárné využívání (§ 19 odst. 1 stavebního zákona). Je ovšem zcela běžné, že vlastníci infrastruktury ve svém sdělení vyjádří i vlastní postoj k navrženým změnám, který lze vnímat jako shrnutí a interpretaci poskytovaných údajů a určité doporučení z jejich strany. Vodárenská akciová společnost ve svém vyjádření uvádí, že vodovodní síť v Babicích nad Svitavou je prakticky na maximální možné kapacitě a další rozvoj obce není možný. To jistě představuje objektivní překážku bránící záměru navrhovatelů. Nic na tom nemění ani existence vodovodní přípojky na jejich pozemku. Odběr vody z ní má sloužit současnému způsobu užívání, tedy pro zemědělské účely (např. pro napájení zvířat, zalévání v době sucha apod). V žádném případě to neznamená, že lze z této přípojky pokrýt celoroční spotřebu vody dvou nových staveb rodinných domů, aniž by to mělo dopad na vodovodní síť a její – již nyní extrémní – zatížení.

25. Dále navrhovatelé zpochybňují vyjádření Mendelovy univerzity v Brně ze dne 1. 7. 2020, aniž je zřejmé, proč. Ve vyjádření totiž Mendelova univerzita jako vlastník lesů a lesních cest kolem Babic nad Svitavou jen apeluje na to, aby napojení nových stavebních pozemků na veřejné pozemní komunikace řešil odpůrce primárně využitím stávajících cest v intravilánu obce, a ne záborem neveřejných lesních cest v jejím okolí. Proto nesouhlasí s výstavbou v lokalitách, které nemají dosud zabezpečen přístup z veřejné komunikace, mimo jiné i v lokalitě BI-Z1.
I postoj Mendelovy univerzity se tak opírá o srozumitelné důvody. Otázka přístupu na pozemky z pozemní komunikace je nicméně druhotná, neboť odpůrce ve svém rozhodnutí o námitce jasně uvedl, že o tento důvod své rozhodnutí neopírá.

26. Námitka navrhovatelů, že územní plán nevytváří předpoklady pro udržitelný rozvoj území a že nekoordinuje veřejné a soukromé zájmy, zůstala obecná. Navrhovatelé neuvedli, čím konkrétně územní plán tyto předpoklady nezajišťuje. Navrhovatelé přitom jednoduše chtějí dát přednost svému soukromému zájmu před zájmem veřejným.

27. Důvodná není ani polemika navrhovatelů s tím, jak odpůrce vypořádal jejich námitky. To, že odpůrce na námitky navrhovatelů reagoval citací ze stanoviska dotčeného orgánu, je zcela v pořádku. Pokud nelze námitce navrhovatelů vyhovět kvůli stanovisku dotčeného orgánu, proč by jej odpůrce nemohl v rozhodnutí citovat? Nejvyšší správní soud dokonce takovou povinnost odpůrci stanovil. V rozsudku ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 2/2008 - 62 Nejvyšší správní soud uvedl, že „*rozhodnutí o námitkách je samostatným rozhodnutím, které je součástí územního plánu. Pokud jsou důvodem nevyhovění námitkám stanoviska dotčených orgánů, musí být jejich podstatný obsah v důvodech rozhodnutí uveden, stejně tak jako skutečnost, zda a jak se dotčené orgány k důvodnosti námitek vyjádřily*“ (zvýraznění doplnil krajský soud).

28. Navrhovatelé nemají pravdu ani v tom, že je územní plán nesrozumitelný, neboť odpůrce vypořádal každou námitku zvlášť samostatným rozhodnutím a odůvodnění územního plánu obsahuje desítky rozhodnutí o námitkách. Není jasné, co touto argumentací navrhovatelé sledují. O jejich námitce odpůrce rozhodl a své rozhodnutí odůvodnil. Naopak je srozumitelné a přehledné, že na námitku navrhovatelů bezprostředně navazuje odůvodnění odpůrcova postoje k ní. Pokud § 172 odst. 5 správního řádu upravuje rozhodnutí o námitce v jednotném čísle, myslí tím rozhodnutí o konkrétní námitce určitého vlastníka nemovitosti. Podá-li proto námitky více vlastníků, vydá odpůrce více rozhodnutí o námitkách. Ke stejnému závěru dochází i odborná literatura (srov. *Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.:* Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 916 s., komentář k § 172), která uvádí: „*V případě, že je podáno více námitek, musí správní orgán rozhodnout o každé zvlášť, odůvodnění opatření obecné povahy může obsahovat řadu rozhodnutí o námitkách.*“

29. Soud na závěr shrnuje, že navrhovatelé nemají právní nárok na změnu využití jejich pozemků. Tím, že na jejich požadavky nepřistoupil, odpůrce do hmotných práv navrhovatelů nijak nezasáhl, neboť při přípravě územního plánu nejednal svévolně. Naopak, své rozhodnutí řádně odůvodnil a podepřel je přezkoumatelným stanoviskem dotčeného orgánu.

VI. Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Navrhovatelé před soudem neuspěli (soud jejich návrh zamítl jako nedůvodný), proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

31. Odpůrce měl ve věci úspěch, proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Jde o náklady zastoupení advokátem, jež považuje krajský soud za účelně vynaložené, jelikož odpůrce je malou obcí; to považuje soud za notorietu (jen pro ilustraci je možno uvést, že Babice nad Svitavou mají podle Českého statistického úřadu 1 374 obyvatel, viz https://www.czso.cz/csu/czso/pocet-obyvatel-v-obcich-k-112022). Odpůrce v důsledku toho nevykonává působnost stavebního úřadu a podle webových stránek

(viz https://www.babice-nad-svitavou.cz/) nemá jeho obecní úřad ani právní oddělení, tudíž lze důvodně předpokládat, že odpůrce nezaměstnává žádné osoby odborně způsobilé hájit územní plán v soudním řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 čj. 7 Afs 11/2014 - 47 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019 čj. 7 As 461/2018 - 23).

32. Odpůrce vyčíslil náklady na právní zastoupení ve výši 20 570 Kč odpovídající pěti úkonům právní služby a s tím spojeným režijním paušálům a DPH; náhradu za promeškaný čas a cestovné nepožadoval. Soud musel odpůrce korigovat. Ze soudního spisu vyplývá, že právnímu zástupci odpůrce vznikly náklady pouze za tři plnohodnotné úkony právní služby po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Šlo o převzetí a přípravu právního zastoupení, vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy a účast na jednání. K tomu soud na vysvětlenou uvádí, že úkon „porada s klientem přesahující jednu hodinu“ odpůrce nijak neprokázal, proto jej soud neuznal. Stejně tak soud jako úkon právní služby neuznal písemné podání, které odpůrce doručil soudu před jednáním dne 12. 12. 2022 a navrhl v něm provést důkaz předchozím územním plánem ohledně toho, do jakých ploch v něm byly zařazeny pozemky navrhovatelů. Odpůrce samozřejmě nemohl vědět, že tento důkaz se ukáže být nadbytečným, protože navrhovatelé tuto skutečnost označí na jednání za nespornou. Svůj důkazní návrh mohl ale odpůrce vznést již v rámci svého vyjádření k návrhu. Neuvádí nic, co by mu v tom bránilo. Navrhovatelé po vyjádření odpůrce neuplatnili repliku, tudíž logicky nelze tento důkazní návrh považovat ani za reakci na podání protistrany. Jako samostatný právní úkon jej tedy nelze mít za smysluplný.

33. Náklady odpůrce tak sestávají ze tří úkonů právní služby po 3 100 Kč. Zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Protože zmocněný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, a to na 4114 Kč za jeden úkon. Celkem mají navrhovatelé uhradit odpůrci částku 12 342 Kč (3 x 4114 Kč), k čemuž jim soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. 12. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu